

Kto mňa zaprie pred ľuďmi, toho aj ja zapriem pred svojím Otcom. O kresťanskej statočnosti

P. Josef Miklík CSsR

11. februára 2021 ✝ Spoločnosť

„Čo ste vyšli na púšť vidieť? Trstinu, vetrom sa klátiacu?“ (Mt 11,7)

Od svätého Jána Krstiteľa sa učme kresťanskej statočnosti. Nebudme trstinami, ktoré sa nakláňajú na strany, nezradme Desatoro, i keď sa nám budú stavať do cesty najväčšie prekážky, nezradme Boha a jeho svätú vôľu, ani keby nám hrozila smrť.

Svätopisec sa kedysi pýtal: „*Statočnú ženu kto nájde? Má väčšiu cenu ako skvosty.*“ (Prísl. 31,10) Myslím, že dnes by sme museli túto otázku zmeniť na: „*Kto nájde statočného muža?*“ Je pravda, že veľa mužov dokáže statočne bojovať, vzdorovať aj najväčším nebezpečenstvám, biť sa s osudom. Ale vyznať svoje náboženstvo, prihlásiť sa verejne ku Kristovi, zastať sa svojej napádanej viery, plniť si svedomite náboženské povinnosti tam, kde ich vysmejú, to často nedokážu. Nemajú kresťanskú statočnosť.

Katolícka Cirkev nám pripomína českého statočného muža, ktorý sa nebál, aj keď mu hrozila smrť. Kráľ Václav sa domnieval, že umlčí nepohodlného svedka v hĺbinách Vltavy, podarilo sa mu však roznieť jeho slávu do celého sveta. Využívam vhodnú príležitosť, aby som ukázal na príklade sv. Jána Nepomuckého žiarivý príklad katolíckej statočnosti.

V katechizme sme sa učili: „*Statočnosť je cnosť, ktorou konáme dobro napriek všetkým ťažkostiam a radšej všetko pretrpíme, než aby sme sa dopustili hriechu.*“ Zamyslime sa chvíľu nad týmito slovami.

Statočnosť je cnosť, ktorou konáme dobro napriek všetkým ťažkostiam a radšej všetko pretrpíme, než aby sme sa dopustili hriechu

Nemyslite si, že svätci boli ľudia bez mäsa a krvi a preto necítili ťažkosti, ktoré nám toľko sťažujú dobro. Apoštol Pavol bol veľký svätec a predsa sa pokorne priznal: „*Vieme, že zákon je duchovný, ale ja som telesný, zapredaný hriechu.*“ (Rim 7,24) Ani svätcom sa nekráčalo ľahko po ceste Božích prikázaní, čím nad nami vynikali, bola statočnosť a odvaha, s akou premáhali každú prekážku.

Pozrime sa na sv. Jána Nepomuckého. Zastával vysoké cirkevné úrady v dobe, kedy kráľ Václav opustil zlaté zásady svojho otca Karla IV. a oddal sa bohapustým radovánkam. Divoké, celé týždne trvajúce hony v lesoch mu boli milšie ako starosti a povinnosti vládca. Ešte horšie bolo, keď sa začal panovník opíjať a celé noci prehýril v krčmách s neviazanou dvorskou čeliadkou.

A v tejto smutnej dobe riadil sv. Ján menom arcibiskupovým celú rozsiahlu diecézu. Koľkokrát sa tu zrazil s kráľom, ktorý neakceptoval žiaden cirkevný zákon a u ktorého rozhodovala okamžitá nálada. Svätec sa mohol podvoliť, mohol zavrieť oči a bol by sa stal miláčikom Václava IV., ale neurobil to. Poslušnosť k Bohu mu bola nadovšetko. Konal dobro, aj keď sa mu stavali do cesty najväčšie prekážky.

Zdroj: wikimedia commons

Drahí kresťania, porovnajte s týmto hrdinstvom nepatrné obete, aké vám ukladá Božia služba. Nehrozí nám kráľov hnev, strata majetku, nikto nás nemučí, nezatvára a predsa sa krčíme, ustupujeme i tam, kde nás neviaže žiadne Božie prikázanie. Stačí jediná posmešná poznámka, jediný posmešný pohľad, často len obyčajná obava k tomu, aby sme zapreli svoje pravé presvedčenie a mlčali tam, kde by sme mali nahlas hovoriť. Nemáme kresťanskú statočnosť! Ospravedlňuje nás to? Nikdy! Len si pripomeňme, čo povedal božský Spasiteľ na adresu duševných zbabelcov: *„Kto mňa zaprie pred ľuďmi, toho aj ja zapriem pred svojím Otcom, ktorý je na nebesiach.“* (Mt 10,33)

U iného ani nie je potrebné prenasledovanie. Stačí trochu viac majetku, lepší kabát, niekoľko škôl, ktoré vychodil alebo krajší dom, ktorý si postavil. Skoro by som povedal, že ľudia dokážu skôr vzdorovať prenasledovaniu. Nemajú však dosť sily, aby ostali Bohu verní, keď zbohatli.

Pozrime sa len okolo seba, nájdeme toľko príkladov, až sa z toho zhrozíme. Pokiaľ bol niekto chudobný, pokiaľ musel počítať s každým halierom, modlil sa a chodil do kostola. Akonáhle si trochu pomohol, zdala sa mu služba Bohu už zbytočná. Pretože sa mu ľudia korili, žiadal, aby Boh mal tiež pre neho iné merítko a nezdôrazňoval tak veľmi svoje Desatoro.

Všetkým, ktorí šťastím spyšneli odkazuje neomylné Sväté Písmo (Múd 6,7-8): **7** *„Lebo Vládca všetkých nebojí sa nijakej osoby, ani veľikáša nijakého sa nezľakne; ved’ on stvoril malého i veľkého, rovnako sa stará o všetkých.“* **8** *„Na mocných však čaká tvrdý súd. Pretože boháč nemal toľko starosti o živobytie, mal slúžiť Bohu horlivejšie.“*

Kresťanská statočnosť nekoná dobro len tam, kde sa stavajú do cesty rôzne prekážky, ale strpí radšej všetko, než aby sa dopustila hriechu

Pozrime sa opäť na sv. Jána Nepomuckého. Pretože nechcel splniť hriechne pranie kráľovo a nechcel prezradiť spovedné tajomstvo, bol strašne mučený. Jeho sväté telo bolo násilne napnuté, boky pálené pochodňami nielen na povrchu, ale mal spálené aj rebrá. Bolo by stačilo jediné slovo, vyzradenie spovedného tajomstva kráľovnej a Václav IV. by ho prepustil. To slovo však svätý Ján Nepomucký vysloviť nemohol, pretože mu to zakazoval Boh. Radšej vytrpel mučenie a zahynul vo Vltave, než aby sa dopustil hriechu!

Drahí kresťania! Nám nehrozí smrť za to, že zachováваме Boží zákon a napriek tomu ho často prestupujeme. Stačí nepatrná ťažkosť, často len chůtka, ktorej sa nechceme zriecť, aby sme zašliapali do blata najväčšie Božie prikázania. Aby sa vyhla nepohodlnému dieťaťu, neváha matka zavraždiť plod svojho

života ešte pred tým, akoby uzrelo svetlo sveta!

Inému sa zdá byť veľa polhodinu putovať pešo do kostola, zdá sa mu to priveľkou obeťou, rovnako ako si odrieť v piatok mäso. Pripomeňte takémuto človeku strašnú smrť Nášho Pána Ježiša Krista na Kríži a len sa vám vysmeje. Nestojí mu za to smrť Pána Ježiša Krista, aby sa v piatok postil. A tak by som mohol vo výpočte pokračovať ešte dlho a obraz by bol čoraz viac smutnejší. Niet kresťanskej statočnosti, chýba odvaha ísť po úzkej ceste, ktorá vedie k nebu.

Čo všetko dokážu ľudia urobiť, len aby sa dostali k bohatstvu! Ani najväčšie ťažkosti ich neodstrašia! Keď sa pred rokmi rozchýrilo, že na Aljaške sa našlo zlato, hrnuli sa tam muži i ženy, aby sa toho zlata zmocnili. Tisíce z nich umreli po ceste, podľahli strašným útrapám, ale ani smrť ich neodstrašila. A pre mnohých z týchto ľudí sa nedeľná bohoslužba a piatkový pôst zdajú byť prílišnými požiadavkami. No, veru sa nedivím ctihodnému Jánovi z Kríža, že chcel takýchto bláznov pozatvárať do blázincov!

Zdroj: wikimedia commons

Dočkáme sa nápravy? Iste, ak pôjdeme po ceste, ktorú nám ukázal svätý Ján Mepomucký, po ceste, kde je bázeň pred Bohom, úcta k Eucharistii a čistá láska k Panne Márii

Bázeň Božia je prvou podmienkou zbožného života. Ak budeme živo presvedčení o veľkosti a moci Božej, neodvážime sa prestupovať jeho prikázania. Preto sa modlil zbožný žalmista v pokore o bázni pred Bohom.

Svätého Efrema raz zvädzala akási žena k hriechu. „Dobre, ale musíme ísť tam, kde ja chcem. A ja chcem ísť na námestie.“ Hriešnica sa zhrozila: „To by si sa nehanbil pred toľkými ľuďmi, ja sa hanbím.“ Na to jej svätý Efrem povedal: „Ľudí sa bojíš a nebojíš sa Boha, ktorý vidí aj najtajnejšie zákutia nášho srdca a ktorý v deň súdu odplatí každému podľa jeho skutkov?“

Niekedy je však pokušenie natoľko lákavé a ľudská sila natoľko slabá, že nedokáže odolať. Ani spomienka na Boha niekedy nezaplaší zvodný hlas hriechu a rozkoše. Vtedy je potrebné siahnuť po účinnejšom prostriedku. Pán Ježiš sa o takýto prostriedok postaral, týmto prostriedkom je Sväté prijímanie.

Raz sa istý anglický minister dostal do Talianska, kde navštívil ústav Dona Bosca, v ktorom žila mládež z ulice. Bol uchvátený vzorným poriadkom, aký tam našiel. Pri svojom odchode sa spýtal svätca: „*Rád by som vedel, aké prostriedky ste použili, aby ste ovládli mládež, ktorá vyrastala neviazane na ulici? Myslím, že tu musela mať hlavné slovo palica.*“

Svätý Don Bosco sa len usmial a povedal: „*Excelencia, my nepoužívame telesné tresty. Najdôležitejším prostriedkom je častá Svätá spoveď a hlavne časté Sväté prijímanie.*“ Áno, tam kde často prichádza sviatostný Ježiš, tam čoskoro mizne slabosť i hriech!

A ešte jeden prostriedok nám radí Svätý Ján Nepomucký. Nežnú úctu k Nepoškvrnenej Panne Márii. Svätý Ján Nepomucký sa narodil, lebo si ho vymodlila od Panny Márie jeho matka, od útlej mladosti uctieval oddane Pannu Máriu a ako kňaz o nej veľmi rád aj kázal. A keď už tušil, že sa schýľuje ku konfrontácii s panovníkom Václavom IV., u Panny Márie hľadal silu a pomoc a u Panny Márie ich aj našiel a vytrval!

Drahí kresťania. Od svätého Jána Nepomuckého sa učme kresťanskej statočnosti. Nebuďme trstinami, ktoré sa klonia na jednu alebo na druhú stranu! Nezradme Desatoro, keď sa nám stavajú do cesty prekážky, nezradme Boha a jeho svätú vôľu, ani keby nám hrozila smrť.

A ak cítime, že naše sily slabnú, spomeňme si na Boha, ktorý všetko vidí a priviňme sa čo najtesnejšie k nášmu Spasiteľovi a dôverne volajme: „*Svätá Mária, Matka Božia, pros za nás za hriešnych, teraz i v hodinu smrti našej. Amen*“ Kráčajme v stopách svätca Jána Nepomuckého a nech aj okolo našej hlavy raz zažiarí koruna nebeských hviezd, koruna kresťanských cností. Amen

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/kto-mna-zaprie-pred-ludmi-toho-aj-ja-zapriem-pred-svojim-otcom-o-krestanskej-statocnosti/>